

[Landbrugsministeren.]

ellers taler derfor, at oprettelse af et husmandsbrug kan finde sted på det grundlag.

Må jeg så endelig sige til det ærede medlem hr. Nielsen-Man, hvis sagkundskab jeg har megen respekt for, når det drejer sig om de spørgsmål, der her er tale om — dersom det høje ting ikke har haft det før, vil det utvivlsomt have fået det efter den tale, det ærede medlem har holdt her i dag —, at jeg havde i og for sig, hvilket også fremgår af lovforslagets formulering ved dets fremsættelse, ikke haft noget imod, at det efter forslaget om tillæg til lov om landbrugsejendomme var blevet sådan, at jordlovsudvalget blev spurgt i flere tilfælde, end det nu kan ske.

Jeg kan dog ikke lade være med at sige til det ærede medlem, at det forekommer mig, at han tager det lidt for tungt. Når det ærede medlem f. eks. sagde i sin tale her, at spørgsmålet var, om sagkundskaben, de, der forstod sig på det, skulle udtale sig i det foreliggende tilfælde, eller om embedsmændssceneriet skulle træde i deres sted, så tror jeg ikke, det ærede medlem har helt ret i den betragtning, der må ligge til grund for en sådan udtalelse. Jeg kan i hvert fald trøste det ærede medlem med, at så længe jeg har den ære at være minister, bliver det ikke embedsmændene, der får ansvaret, men det bliver mig, der får det, og det bliver også mig, der tager det. Derfor vil jeg bede om, at man ikke i denne forbindelse skyder for hårdt på embedsmændene. Jeg kan godt forstå, at det ærede medlem kan falde for den fristelse, men jeg advarer imod at gå ud fra, at landbrugsministeriet er sådan indstillet i øjeblikket, at når embedsmændene kommer og siger en eller anden ting, så nikker ministeren venligt, og så bliver det sådan. Jeg vil sige til det ærede medlem, at sådan er det ikke i landbrugsministeriet i øjeblikket, og sådan bliver det ikke i min tid, derom kan jeg forsikre det ærede medlem.

Første næstformand (Elmqvist): Jeg vil gerne henstille til de ærede ordførere, at de, efter at de så udførligt har gjort rede for deres syn på de forskellige husmandsloves principper, indskrænker den videre omtale til det mindst mulige.

Nielsen-Man: Jeg skal følge den højtærede formands anmodning.

Jeg vil gerne takke den højtærede landbrugsminister, idet jeg dog vil bemærke, at så tungt tog jeg nu heller ikke på det.

Jeg har megen respekt for embedsmændene og kender tilfulde deres dygtighed og tror også, at de er retsindige, men når det drejer sig om bedømmelse af den slags ting, f. eks. inddragelse og sammenlægning af husmandsbrug, kan de ifølge sagens natur ikke kende alle forhold så godt som den mand, der har set på det på stedet, og som måske mere har jordpolitisk sigte end matrikulært sigte. Jeg betragter det som ret fundamentalt, at vi får et godt samarbejde på dette område. Iøvrigt forstår jeg, at der i den højtærede landbrugsministers tid ingen fare er. Nu tænker jeg ikke på den højtærede landbrugsministers alder, men, om jeg så må sige, på de politiske omskiftelser, der kan ske. Vi har altså ingen garanti for, hvor længe det kan vare, men at der i øjeblikket ingen fare er, er jo altid noget.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Oluf Johansen, at jeg er ham dybt taknemlig for, at han med så stor opmærksomhed har studeret mit brev, at han oven i købet har talt linierne. Det har jeg såmænd ikke engang selv gjort. Når det blev lidt langt, skyldes det, at jeg får bunker af breve fra unge mennesker, som er kommet i klemme med den stigende grundværdi og de stigende omkostninger som følge af den konjunkturbestemte rente, og som spørger, hvad de skal gøre, om de kan veksle om. Så har jeg forklaret dem, at det kan ikke lade sig gøre, når man en gang har valgt. Jeg har valgt at offentliggøre denne brevveksling ikke for at give venstrebladene stof, men for at blive fri for at svare privat på de tallose breve, jeg har fået, og jeg har da også haft den tilfredsstillelse, at efter at den brevveksling er kommet ud, er min post dalet betydeligt, så det har åbenbart haft gavnlige følger.

Når det ærede medlem hr. Oluf Johansen spørger, om jeg optræder privat, må jeg bekende, at det gør jeg. Når jeg får sadanne henvendelser og private breve, har jeg lært mig at svare omgående, for jeg har af og til opdaget, at hvis jeg lægger et sådant brev hen i sagens akter, går der for lang tid, og så har jeg fået brev fra vedkommende mand igen, hvori han har skrevet: du kunne da i det mindste svare, og det synes jeg han har ret i. Jeg svarer forsåvidt som privatmand og giver et foreløbigt svar.

Også i min omtale af fast rente og konjunkturbestemt rente har jeg gjort opmærksom på, at de, der har haft konjunkturbestemt rente, hidtil har haft en ikke